

Καλὸ στὸ παλικάρι καὶ πὺ βρέθει δώθε ;
Κάτσε μὴν πηλαλᾶς ἔτσι καὶ λαχανιάζεις.

Ο ΓΙΑΝΑΚΗΣ

Θέλω νὰ σὲ ρωτήσω σταβρομάννα....

Η ΓΡΗΑ

Ὅριστε.

Ο ΓΙΑΝΑΚΗΣ

Μὰ πρὶ σοῦ πῶ τί θέλω πές μου γρηὰ σὺ ποιά εἶσαι;
γιατί τέτιαν ἡμέρα νὰ μαζόνεις χόρτα ;

Η ΓΡΗΑ

Ἄ καλὸ ἀγόρι μὰ μὴ σὲ ξιπάζει ἐτοῦτο
ἐγὼ κι ἄ φάου χορτάρια τοῦ Χριστογενῶνε
ἄς εἶν' καλὰ οἱ Μπαρδέοι πὺ γάλους ἐτοιμάζουν.

(κάνοντας μικρὴ χειρονομία)

Πασκίζω ἐγὼ γιὰ κείνους βλέπεις παλικάρι.

Τοῦ λόγου σου ποιός εἶσαι ;

Ο ΓΙΑΝΑΚΗΣ (μὲ κάπιο ἐγωισμό)

Γώ ; Γὼ εἶμ' ὁ Γιανάκης.

Η ΓΡΗΑ (σὰ νὰ σκέφτεται)

Γιανάκης εἶπες ; Ποιός τῆς Ζαχαρούλας ;

Ο ΓΙΑΝΑΚΗΣ

Ναίσκε.

Η ΓΡΗΑ

Μὰ καλὸς ἦρθες. Τί καλὸ γυρέβεις δώθε ;

Ο ΓΙΑΝΑΚΗΣ

Κυρούλα τῆ Νεράηδα τοῦ βουνοῦ γυρέβω
τ' ἦρθε στὸ σπίτι κι ἄρπαξε τὸ δαχτυλίδι
τῆς μάνας μου· τὸ ἐφτάπετρο τὸ δαχτυλίδι.

Η ΓΡΗΑ

Τὴν Ἄνεράηδα τοῦ βουνοῦ ; δὲ θὰν τὴν ἔβρεις !

(ὁ Γιανάκης στενοχωριέται)

Μὴν κάνεις ἔτσι παλικάρι...(σκέφτεται) Στάσου·ξέρω.

Ἐφτοῦ πὺ θὰ τραβήξεις εἶναι ἓνα παλάτι
πὺ κάθετα ἢ μικρότερη ἀδερφή μου. Ἀπάνου
σὲ χρυσοκρέβατο εἶναι ξαπλομένη ἐκείνη
καὶ παίζει τὸ χρυσόμηλο στὰ δύο τῆς χέρια.

Ἐσὺ σὰ φτάσεις κεῖ νὰ μὴ δειλιάσεις διόλου
μόνε νὰν τῆς ἄρπάξεις τὸ χρυσόμηλό τῆς
καὶ κείνη τότες θὰ σοῦ πεῖ πὺ θὰν τὴν ἔβρεις.

Ο ΓΙΑΝΑΚΗΣ

Σπολάτη σταβρομάννα.

Η ΓΡΗΑ

Τίποτις παιδί μου.

Ο ΓΙΑΝΑΚΗΣ

Γιὰ σου.

Η ΓΡΗΑ

Ἄει στὸ καλὸ· καλὴν ἐπιτυχία.

(ὁ Γιανάκης τραβάει τὸ μονοπάτι κ' ἢ Γρηὰ
ξακολουθεῖ νὰ μαζόνει χόρτα).

Μιὰ κάμερα ἀρχοντικιά. Γύρο τριγύρο φαίνονται
ἐργαλεῖα κάθε τέχνης. Σῆνα κρεβάτι μὲ χρυσὲς
κουρτίνες καὶ χρυσὰ σεντόνια καθισμένη ἢ Κερά μὲ
κατάξανθα ξέπλεχα τὰ μαλιά τῆς κρατᾶει στὸ χέρι
τῆς τὸ χρυσόμηλο. Γύρο τοῦ κρεβατιοῦ ὀρθὲς Δού-
λες ὠμορφες κι ἀσπροντυμένες σὰν τὰ φιγουρίκια
τὴν τραγουδᾶνε. Πίσω ἀπὸ τὴν πόρτα φαίνεται ὁ
Γιανάκης καιροφυλαχτώντας.

ΟΙ ΔΟΥΛΕΣ (τραγουδώντας)

Ἄφέντισα πρωτότιμη καὶ πρωτοτιμημένη
ἀρχῆς ὁ Θεὸς σὲ τίμησε κ' ἄστερα ὁ κόσμος ὅλος
ἀπάνου στὸ χρυσόστρωτο κρεβάτι ξαπλομένη
παίξε μὺς τὸ χρυσόμηλο στὰ φιλντισένια χέρια.

(Ἡ Κερά κάνει νὰ παίξει τὸ χρυσόμηλο πὺ
χτυπάνε τὸ παράθυρο).

Η ΚΕΡΑ

Κοίταξε Μάρω ποιός χτυπάει σὲ τέτιαν ὄρα ;

(Μιὰ ἀπὸ τὶς δούλες ἔρχεται στὸ παράθυρο
τάνοίγει καὶ μιλεῖ μέναν ἀπόξω).

Η ΜΑΡΩ (ἀπὸ τὸ παράθυρο)

Κερά μὺς λέει γενήθηκε στὴν πόλη ἀγόρι.

Η ΚΕΡΑ

Καὶ τίνοσ πές του.

Η ΜΑΡΩ

Τοῦ Ἄρχοντα τοῦ δοξισμένου.

Η ΚΕΡΑ(κυλιώντας τὸ χρυσόμηλο στὰ χρυσοσέντονα)

Μὲς στὰ χρυσὰ νάναστηθεῖ χρυσὰ νὰ πιάνει.

Η ΜΑΡΩ (δυνατὰ στὸ παράθυρο)

Μὲς τὰ χρυσὰ νάναστηθεῖ ! χρυσὰ νὰ πιάνει !

(τὸ κλεῖ καὶ ξανάρχεται στὴ θέση τῆς).

ΟΙ ΔΟΥΛΕΣ (μαζί)

Ἄφέντρα πὺ ὄντας θέλησες γιὰ νὰ λουστεῖς νάλάξεις
ἢ πάπια σοῦφερε νερὸ κ' ἢ φάσα τὸ σαπούνη
ἀπάνου σὸλομέταξα σεντόνια ξαπλομένη
παίξε μὰς τὸ χρυσόμηλο στὰ κίτασπρὺ σου χέρια.

(Ἡ Κερά κάνει νὰ παίξει τὸ χρυσόμηλο·

ξαναχτυπάνε στὸ παράθυρο).

(Ἀκολουθεῖ)

ΓΙΑΝΗΣ ΚΑΜΠΥΣΗΣ

Σ' ὄσους φίλους μὰς γράφουνε νὰν
τοὺς στέλνουμε τὸ « Νουμά », ἀναγκαζό-
μαστε νὰ παρατηρήσουμε πὺ μὰς εἶναι
ἀδύνατο νὰν τονὲ στέλνουμε χωρὶς προ-
πλερωμὴ. Ἄει πρὸς αὐτὸ ἢ ἀπόφασή μὰς
εἶναι τελιωτική.